

Opinie - Het IMF is de grootste samenzwering (19.5.11)

De mondiale media storten zich sinds enkele dagen op de val van een van de machtigste mannen binnen de nieuwe wereldorde en maken intussen jacht op een kamermeisje en allerlei vermeende komplotverhalen steken de kop op. Terwijl de dagelijkse politiek van het IMF (Internationaal Monetair Fonds) tegen de ontwikkelingslanden uit het beeld verdwijnt en Griekenland en Portugal als "nieuwe" ontwikkelingslanden gedwongen worden hun publieke kroonjuwelen, overheidsbedrijven en publieke diensten, te privatiseren en hun publieke dienstverlening te ontmantelen door zich te ontdoen van zoveel mogelijk ambtenaren, worden alleen nog de seksuele escapades van een IMF directeur-generaal in de verf gezet.

Aan het hoofd van het IMF stond sinds enkele jaren een "kaviaarsocialist". Het kon evengoed een "kaviaarliberaal" geweest zijn.
Het maakt niet uit.

Seksualiteit en relaties zijn private zaken. Seksuele dwang, geweld en verkrachting zijn dat niet. Het IMF is een institutioneel wapen waarmee de heersende financiële en politieke klassen een permanente economische oorlog voeren tegen de vorming van een publieke dienstverlening in ontwikkelingslanden en de verworvenheden van de Europese verzorgingsstaten. Door het privatiseren van de winsten en het socialiseren van de verliezen. Met sociale dwang. De dwang van ongelijke machtsverhoudingen. Van de dominantie van de financiële industrie.

De geschiedenis zal onthouden dat de grootste "samenzwering", op de drempel van de twintigste en eenentwintigste eeuw, misschien was om de wereld in een monumentale crisis te storten, sociaal, economisch, financieel en ecologisch. Of, beter gezegd, om de werkelijke oorzaken te negeren van al deze rampen, die het resultaat zijn van een logica van onwaarschijnlijke kapitaalsaccumulatie en graaicultuur en duizelingwekkende private verrijking door een minderheid. En dat de financiële, economische en politieke elites, met hun mondiale instituties, de crisissen hebben gebruikt om de klassenstrijd op te voeren tegen de meerderheid van de bevolkingen, de werknemers en tegen de weinige collectieve instellingen die nog overleven, zoals de sociale zekerheid en openbare diensten, doornen in het neoliberale oog.

Sinds enkele dagen wordt het IMF voorgesteld als de beste bondgenoot voor landen in crisistijd. Het IMF en haar zusterinstellingen, de Wereldbank en de WTO, de zelfbenoemde bestuurscolleges zoals G8 en de G20, voerden en voeren nog steeds een beleid dat landen op de knieën dwingt en brengt.

Het IMF en de Europese Unie hebben Griekenland niet gered, ze verlamden het.

Ze hebben Ierland en Portugal niet gered, ze steunden integendeel de regeringen in hun bereidheid vooral de slachtoffers van de crisis te laten betalen voor de crisis in plaats van de schuldigen die gekend zijn.

Verder bewijs wordt gegeven door de voorbereiding van het "europact" door de Franse en Duitse regeringen en de Europese Commissie, waarvoor het parlement in de komende weken wordt aangesproken.

De volgende bijeenkomsten in Frankrijk van de G8 en de G20 zijn een nieuwe gelegenheid om het samenspannen te constateren van de economische krachten van het kapitalisme, de neoliberale regeringen en hun internationale instellingen.

Niet om ons uit de crisis te helpen maar om er ons nog een beetje meer in te duwen.

Het IMF is een symbool: dat van het grote geld, de macht, de arrogantie, de verachting van de elites voor de werkende mensen.

Laten we dit symbool verwerpen.

En inderdaad, een man is onschuldig tot zijn schuld is bewezen. Dat is de rechtsstaat. En die is het

verdedigen waard.

Laten we echter het leed van een kamermeisje niet begraven onder het gemediatiseerde leed van een machtige man in vrije val. Geboeid en ongeschoren voor de camera's van de wereld. Slachtoffer van "het spel van de verleiding" of van politieke samenzwering.

Vooraf Franse "verlichte" elites dreigen eens te meer de schande en schuld bij het slachtoffer zelf te leggen. Ze knielen voor de sentimentaliteit van de macht en herleiden het mogelijke slachtoffer tot gemanipuleerde zieligheid.

En vergeten intussen het kernpunt van het verhaal: de politiek van het IMF.

Het IMF laat de slachtoffers van de crisis de schulden betalen. Een perverse politiek.

Achteraf zal DSK een voetnoot blijken in de geschiedenis, maar de dagelijkse oorlog van het IMF tegen de werkende mensen trekt diepe sporen in onze verzorgingsstaten en in vele ontwikkelingslanden. Sporen die beklijven.

Dat zijn geen voetnoten.

En schreeuwt om verzet.

Eric Goeman, woordvoerder Attac Vlaanderen